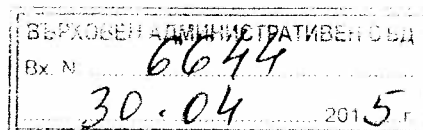




ПРОКУРАТУРА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

ГЛАВЕН ПРОКУРОР

Изх. № 1975/2015 г.
София, 30.04.2015 г.



ДО
ОБЩОТО СЪБРАНИЕ НА
КОЛЕГИИТЕ ВЪВ ВЪРХОВНИЯ
АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД

ИСКАНЕ

от

СОТИР ЦАЦАРОВ – ГЛАВЕН ПРОКУРОР НА РБ

ОТНОСНО: Правният характер на срока по чл.216, ал.7 /нова – Д.в., бр. 82/2012 г., в сила от 26.11.2012 г./ ЗУТ

УВАЖАЕМИ ВЪРХОВНИ СЪДИИ,

Съгласно създадената нова алинея 7 в чл.216 ЗУТ – Д.в., бр.82/2012 г., в сила от 26.11.2012 г., срокът за произнасяне на началника на регионалната дирекция за национален строителен контрол /РДНСК/ или упълномощеното длъжностно лице е 15 дни от датата на постъпване на жалбата или протеста, заедно с административната преписка по издаване на обжалвания акт.

В съдебните актове на административните съдилища съществува противоречива съдебна практика по въпроса относно правния характер на срока по чл.216, ал.7, в който следва да се произнесе началника на РДНСК или упълномощеното длъжностно лице.

1. В една група съдебни актове се приема, че в производството по чл.216 ЗУТ началникът на РДНСК действа като особена юрисдикция, а не като горестоящ административен орган. В тези случаи срокът по чл.97, ал.1 АПК е

неприложим. Налице е специална процедура по обжалване на актовете по чл.216 ЗУТ, в която общите разпоредби на АПК не намират приложение. Посоченият в специалната разпоредба на чл.216, ал.7 ЗУТ срок е преклузивен с оглед характера на регулираните обществени отношения и цели бързина на администрацията при контролиране на процедурата, свързана с инвестиционния процес и строителството. В тези съдебни актове се прави извод, че след изтичане на 15-дневния срок за произнасяне се погасява правомощието на началника на РДНСК, в качеството му на особена юрисдикция, да извършва контрол по обжалвания пред него акт, като непроизнасянето в срока формира мълчалив отказ. В някои от съдебните актове се посочва, че произнасянето след изтичането на този преклузивен срок води до нищожност на издадения акт поради липса на компетентност по време.

В този смисъл са следните съдебни актове на административните съдилища:

- решение № 22/12.02.2015 г. по адм. дело № 786/2014 г. на АС - Перник;
- решение № 2939/19.12.2014 г. по адм. дело № 4178/2013 г. на АС - Варна;
- решение № 797/14.05.2014 г. по адм. дело № 449/2013 г. на АС - Благоевград;
- решение № 244/22.04.2014 г. по адм. дело № 11/2014 г. АС - Пазарджик;
- решение № 108/10.02.2014 г. по адм. дело № 1158/2013 г. на АС – София-област;
- решение № 211/05.03.2014 г. по адм. дело № 1041/2013 г. на АС – София-област;
- решение № 227/10.02.2014 г. по адм. дело № 3394/2013 г. на АС - Варна;
- решение № 29/30.01.2014 г. по адм. дело № 884/2013 г. на АС - Пазарджик;
- решение № 2017/19.07.2013 г. по адм. дело № 1242/2013 г. на АС - Варна;
- решение № 27/25.04.2013 г. по адм. дело № 38/2013 г. на АС - Габрово;
- определение № 10338/24.07.2014 г. по адм. дело № 8856/2014 г. на II-ро отделение на ВАС;

- определение № 733/21.01.2014 г. по адм. дело № 345/2014 г. на II-ро отделение на ВАС и др.

2. В други съдебни актове на административните съдилища се посочва, че срокът по чл.216, ал.7 ЗУТ не е преклузивен и на основание чл.214 ЗУТ мълчалив отказ не се формира след неговото изтичане, тъй като мълчаливият отказ не е сред изброените като индивидуални административни актове по смисъла на ЗУТ.

Посочва се, че правомощието на началника на РДНСК да се произнесе по законосъобразността на оспорения пред него акт не е такова по издаване на индивидуален административен акт, поради което с изтичането на предвидения в закона срок не се погасява задължението и правото му да се произнесе. Това правомощие е правораздавателно и осъществяването му е неотменен етап и условие за обжалването по съдебен ред. Пропускането на срока за произнасяне не е фактическо и правно основание и за т. нар. времева компетентност, която да лишава издадената след изтичането му заповед от правна валидност да породи предвидените в закона последици. В някои от съдебните актове се отбелязва, че ако се приеме, че срокът по чл.216, ал.7 ЗУТ е преклузивен това ще означава, че засегнатите лица по чл.149 ЗУТ биха били лишени от достъп до съд, което ще противоречи на чл.6 и чл.13 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи.

В този смисъл са следните съдебни актове на административните съдилища:

- решение № 545/07.01.2015 г. по адм. дело № 362/2014 г. на АС – Велико Търново;

- определение № 10589/29.12.2014 г. по адм. дело № 2903/2014 г. на АС – Пловдив;

- решение № 8114/22.12.2014 г. по адм. дело № 8460/2013 г. на АС – София-град;

- определение № 2295/19.09.2014 г. по адм. дело № 2435/2014 г. на АС – Пловдив;

- решение № 4398/30.06.2014 г. по адм. дело № 3545/2013 г. на АС –

София-град;

- решение № 513/16.05.2014 г. по адм. дело № 150/2014 г. на АС – София-област;

- решение № 765/08.05.2014 г. по адм. дело № 1012/2013 г. на АС – Благоевград;

- решение № 1868/24.03.2014 г. по адм. дело № 8461/2013 г. на АС – София-град;

- решение № 399/25.02.2014 г. по адм. дело № 1677/2013 г. на АС – Варна;

- решение № 7038/15.11.2013 г. по адм. дело № 6503/2013 г. на АС – София-град;

- решение № 211/31.10.2013 г. по адм. дело № 143/2013 г. на АС – Кюстендил;

- решение № 246/22.04.2013 г. по адм. дело № 886/2012 г. на АС – Пазарджик и др.

Тази противоречива съдебна практика налага приемането на тълкувателно решение от Общото събрание на колегиите във Върховния административен съд.

Поради изложеното и на основание чл.125 от ЗСВ правя следното

ИСКАНЕ:

Общото събрание на колегиите във ВАС да приеме тълкувателно решение по следния въпрос:

Какъв е правният характер на срока по чл.216, ал.7 /нова – Д.в., бр. 82/2012 г., в сила от 26.11.2012 г./ ЗУТ, в който началникът на регионалната дирекция за национален строителен контрол или упълномощеното длъжностно лице следва да се произнесе по постъпилите жалба или протест, заедно с административната преписка по издаване на обжалвания акт ?

ГЛАВЕН ПРОКУРОР НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ:

/С. Цацаров/